

Den situation skal man så afstemme over for det, at man også ønsker – og det tror jeg SF og Det Radikale Venstre har fælles – at bevare FN som en verdensorganisation, der kan løfte de tunge byrder, som ligger i det samfund, vi ser omkring os.

Det ville være mærkeligt, hvis man ikke var i tvivl, og det har jeg heller ikke bestridt at vi har været fra radikal side, men når hr. Villy Søvndal så prøver at gøre sine egne tunge beslutninger bedre ved ligesom at nedvurdere den vej, vi andre har valgt, er jeg nødt til at sige, at den vej, som SF har valgt, er passivitetens vej. Det, som man foreslår Folketinget at gøre, er alene at se på den formelle, juridiske vej, lade dette ligge i form af en beslutning om, at der skal være det, man kalder et klart FN-mandat, samtidig med – og det er jo det afgørende – at man ikke vil eller kan forklare, hvad et klart FN-mandat er.

Det kan ikke kaldes andet end at folde hænderne i skødet. Det kan ikke bidrage til at fastholde presset på præsident Milosevic og det Serbien, som må bringes til at forstå, at den eneste vej er at give Kosovos albanere øget selvstyre og sikre, at der ikke sker flere overgreb. Jeg er nødt at sige, at det ikke er en aktiv vej.

Vi har valgt i en vanskelig situation at gå den aktive vej og sige, at så langt vi overhovedet kan fastholde presset – og det er kun et militært pres, man har respekt for hos folkene, der sidder på regeringsbænkene i Serbien – den vej har vi ønsket at gå, men vi har ikke ønsket at undergrave FN's kommende myndighed, og det tror jeg heller ikke kommer til at ske. Vi har også fortilfælde i forbindelse med Irak, hvor vi så, at det militære pres var den eneste vej.

Derfor synes jeg, at man – også fra SF's side – skal have en smule eftertænkning med hensyn til, om man nu har valgt den rigtige vej i det, der sker.

Lad mig så til slut blot sige, at det, som jo i sidste ende er det afgørende, og som jeg har understreget flere gange i de indlæg, jeg har haft, er dels, at vi fastholder det militære pres for at sikre både en diplomatisk løsning, og at nødhjælpen kommer frem, dels at hvis det skulle komme til en militær intervention i Kosovo, kan den kun forsvares, hvis det bringer os nærmere en løsning af konflikten. Det afgørende krav til den militære aktion er, at den faktisk nytter. Det synes jeg er meget vigtigt at understrege i denne sammenhæng.

Det er på den baggrund og på de betingelser, at vi fra radikal side giver vores tilslutning til beslutningsforslaget og til regeringens videre arbejde med det. Den endelige beslutning træffes efter konsultation af Udenrigspolitisk Nævn.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jeg synes igen, der er grund til at kvittere for, at hr. Estrup holdt, synes jeg, et forstandigt indlæg. Jeg deler hr. Estrups opfattelse af, at det synes ikke at være et sundheds- men et livstegn at være i tvivl, og det er klart, at jeg også er enig i, at det, man må afveje i denne sag, er den nød, der aktuelt er, i forhold til risikoen og specielt en vurdering af, om det vil afhjælpe nøden, hvis man sætter bomber ind, sådan som det er foreslået. Det forstod jeg at hr. Estrup også var i tvivl om i går og formentlig stadig er i tvivl om.

Men det, jeg så reagerer imod, er, at man siger, at det er et sundhedstegn at være i tvivl og så bagefter siger, at SF derfor har valgt passivitetens vej, for det synes jeg ikke er rigtigt. Jeg synes også, det er en stor anklage mod FN's generalsekretær Kofi Annan, der i rapporten fra den 3. oktober i år har mange anbefalinger. Send observatører, siger han. Send Human Right Watch-people ind i Jugoslavien, siger han.

Vi har også været optaget af diskussionen med Rusland. Jeg tror da, Rusland kan påvirkes i den her proces til at spille en rolle, der måske i virkeligheden er nøglen til løsning af konflikten ikke kun på kort sigt i Kosovo, men i høj grad på lang sigt af Balkanproblemet.

Derfor synes jeg ikke, det er passivitetens vej. Jeg synes, vores vej mere rigtigt kunne betegnes som forstandighedens vej.

Søren Søndergaard (EL):

Trods hasteproceduren, hvor vi har fået afklaret det her spørgsmål inden for 24 timer, er der alligevel nogle ting, som er blevet klare eller er blevet mere klare i løbet af det sidste døgn.

For det første er det efter vores opfattelse fuldstændig klart, at der på nuværende tidspunkt ikke foreligger noget FN-mandat til en militær aktion. Jeg prøvede at stille nogle spørgsmål tidligere til udenrigsministeren. Man kan sige, at de spørgsmål nu mest har historisk interesse, idet vi har afvist ændringsforslaget fra SF om at kræve sådan et klart mandat, men okay af hensyn til historien synes jeg, at svarene